

हात्ती-मानव द्वन्द्व

एकै दिन दुईवटा हात्ती मृत फेला

भापा(प्रस)। पूर्वमा एकैदिन दुईवटा जंगली हात्ती मृत फेला परेका छन् ।

भापाको मेचीनगर र सुनसरीको बराहक्षेत्रमा एक-एक वटा हात्ती मृत फेला परेका हुन् । भापाको मेचीनगर-१ स्थित तिरिङ आसपासमा एउटा जंगली हात्ती मृत फेला परेको हो । डिभिजन वन कार्यालय भापाका अनुसार पूर्ण वयस्क भइनसकेको पोथी हात्ती मकैबारीमा मृत फेला परेको हो । डिभिजन प्रमुख भरतबाबु श्रेष्ठले जंगली हात्ती मृत फेला परेको उक्त स्थानमा डिभिजन वन कार्यालयको टोली पुगिसकेको बताए । उनका अनुसार उक्त हात्ती सोमवार अथवा आइतवार भएको हुन सक्ने आँकलन गरिएको छ ।

हाती मृत फेला परेको हो । हाम्रो टिम पुगिसकेको छ ' उनले भने, 'हाती मृत्युको कारण भने खुलेको छैन । आवश्यक अनुसन्धानपछि मृत्युको कारण बारे थाहा हुनेछ ।' यसअघि जेठ १९ गते राति कमल गाउँपालिका वडा नं-३ मा रहेको रतुवामाई बुशरोपण आयोजनाको जंगलमा केरेन्ट लागेर हाती मरेको थियो । त्यसको दुई साताअघि जेठ ७ गते

बुद्धशान्ति-५ को पाँचपोखरी सामुदायिक वनमा जंगली हात्ती मृत फेला परेको थियो ।
योसँगै यस आर्थिक वर्षमा भाषामा चारवटा

त्यस्तै सुनसरीको बराहक्षेत्र नगरपालिका २ रेल्वे लाइन बस्ने प्रल्हाद थापा र मिना राईको मकैबारीको सिमाना आलीमा एउटा जंगली हात्ती मृत फेला

जंगली हाती मेरेका छन् । गत आर्थिक वर्षमा पनि जिल्लामा ४ वटा हाती मृत फेला परेका थिए । त्यस्तै यस आर्थिक वर्षमा हातीको आक्रमणमा परी भापामा चार जनाको ज्यान गइसकेको छ ।

परेको छ । उक्त भाले हात्तीको आइतवार राति मृत्यु भएको हुन सक्ने इलाका प्रहरी कार्यालय महेन्द्रनगरले जनाएको छ ।

हात्तीको सुँडमा गम्भीर चोट लागेको अवस्थामा सोमवार बिहान शव भेटिएको जनाइएको छ ।

यटनास्थलमा इलाका प्रहरी कार्यालय र डिभिजन वन कार्यालयको टोली पुगेर अनुसन्धान सुरु गरेको छ । पछिल्लो समय पूर्वी तराईमा मानव र हात्तीको द्वन्द्व बढेको छ । मानिसले काहिले हाती मार्ने र हात्तीले पनि मानिस मार्ने क्रम बढेको हो । यता सोमवार बिहान ४:३५ बजे मेचीनगर नगरपालिका १ दुर्जन चोक बस्ने ६८ वर्षीय पूर्णबहादुर श्रेष्ठ जंगली हात्तीको आक्रमणबाट घाइते भएका छन् । आफ्नै बारीमा आफ्नो एकल जंगली हात्तीलाई लखेद्वने क्रममा उक्त हात्तीले श्रेष्ठलाई आक्रमण गरेको थियो । घाइतेलाई उपचारको लागि बीएण्डसी अस्पताल विर्तामोड ल्याइएको छ ।

यसैबीच सोमवार दिउँसो पनि मेचीनगर-२ मा जंगली हातीको बथान नै पसेको छ । जसका कारण मेचीनगर बाहुनडाँगीका स्थानीय नागरिक त्रसित छन् । बिहानदेखि नै मेचीनगर-२ स्थित मगर डाँडामा भने २० वटाभन्दा बढी जंगली हाती डुलिरहेका छन् । उक्त हाती चिया बगान, बसचारी लगायतका स्थानमा छुलिंदै भौँतापिरहेको स्थानीय प्रविन चापागाईले जानकारी दिए ।

सांस्कृतिक विविधताको सम्मान गरौं ।

- सबै धर्म, जात, जाती भाषा भाषि, भेषभूषा र पहिचानको सम्मान गरौं,
- सबैका चाडपर्वमा सहभागी बनौं, अन्तरसंवाद बढाऔं,
- भेदभाव, छुवाछुत, घृणा र हिंसाविरुद्ध बोलौं,
- सांस्कृतिक कार्यक्रम र परम्परालाई संरक्षण गरौं,
- समावेशी समाज निर्माण गरौं,
- विविधतामा एकताको भावना निर्माण गरौं ।
- "सांस्कृतिक विविधताको सम्मान गरी एकता कायम गरौं"

नेपाल सरकार
विज्ञान बोर्ड

‘कांग्रेसको १५ औं
महाधिवेशन २०८३ भदौमा’

वितामोड । नेपाली काग्रेसका महामन्त्री विश्वब्रकाश शर्माले पार्टीको १५ औं महाधिवेशन २०८३ भदौमा सम्पन्न हुने बताएका छन् । नेपाली काग्रेस भाषाको विस्तारित बैठकलाई सोमवार सम्बोधन गर्दै शर्मालेले २०८२ फागुनबाट पार्टीका तहगत समितिहरूको अधिवेशन शुरु भई भदौमा महाधिवेशन हुने बताएका हुन् । लोकतन्त्रको स्थापनापछि काग्रेसको नेतृत्वमा बहलका विकास निर्माण र समृद्धिको प्रचार गर्न पार्टीले नसकेको तर, अन्य दलले साना उपलब्धिलाई समेत ठूलो आवाजमा प्रस्तुत गर्ने गरेको टिप्पणी गरे ।

लोकतन्त्र आएपछि केही भएन भनेर नकारात्मक टिप्पणी मात्रै नगर्न आग्रह गर्दै मर्यादनी शर्माले शिक्षा, स्वास्थ्य, सूचना-सञ्चार एवं सडक सञ्जाल, विद्युत विस्तारमा उल्लेखनीय प्रगति भएको दावी गरे ।

काब्रेस भापाको पुर्निर्माण भइरहेको पार्टी कार्यालयलाई आधुनिकीकरण गर्न सहयोग सहयोग आवश्यक रहेको बताउँदै आफूले सबैको सहयोग पुऱ्याउने बताए।

विस्तारित बैठकका बीच सगरमाथा आरोहणका क्रममा ७ हजार २ सय मिटरसम्मको यात्रा पूरा गरी फर्केका शर्मालाई नेपाली कांग्रेस भापाले सम्मान गरेको थियो ।

नेपाली कांग्रेस भापाका सभापति देउकुमार थेवेको सभापतित्वमा सम्पन्न जिल्लाका पदाधिकारी, सदस्य, क्षेत्र, प्रदेशसभा क्षेत्र, गाउँ/नगर सभापतिहरूको विस्तारित बैठकका बीच महामन्त्री शर्मालाई सम्मान गरिएको हो ।

लगभग एकमहिना अघि सगरमाथा आरोहणमा निस्कनुभएका शर्मा ७ हजार २ सय मिटरको उचाइमा पुगेर फर्केका थिए । सगरमाथाको उचाइ ८ हजार ८ सय ४ मिटर छ भने नेपालतर्फको आधार शिविर ५ हजार ३ सय ६४ मिटर उचाइमा छ । सम्मानपछि बोल्दै महामन्त्री शर्माले नेपाली कांग्रेस भ्रमाप्राप्ति आधार ब्यक्त गरेका थिए । यसैबीच बैठकले आगामी असन १५ गते धान दिवस मनाउने निर्णय गरेको छ । बैठकले नेपाल किसान संघको आयोजनामा हल्लिदारी गरें सर्मितका उपसभापति होम चुडालको खेतमा रोपाईं गरी धान दिवस मनाउने निर्णय गरेको नेपाली कांग्रेस भ्रमाका सचिव कृष्ण हुमागाईले जानकारी दिए।

भाषामा दिनहुँ बेवारिसे शब फेला पर्दै नेपालमा पुरुषमा ७२ र महिलामा ६७ प्रतिशत यौन दुर्वलता

भापा(प्रस) । सबै मानिसको आ-आफ्नो घरपरिवार हुन्छ । तर आफ्नो घरपरिवार छोडेर बेवारीसे हुने क्रम पछिल्लो समय बढेको छ । बेवारीसे अबस्थामा मृत फेला पर्नेको संख्या बढ्दै गएको प्रहरीको तथ्यांकले देखाएको छ । सोमवार भापामा एकजनाको बेवारीसे शव फेला परेको छ भने एकजना अपरिचित व्यक्ति अचेत अबस्थामा भेटिएका छन् ।

बिहान ८:३० बजे बिर्तामोड वडा नं. १ मा रहेको हिरो मोटरसाइकल कम्पनीको सो स्मको सटर अगाडि मागी खाएर हिड्ने तत्काल नाम थर वनन नखुलेको, हेर्दा तराईवासी मुलको जस्तो देखिने अन्दाजी बर्ष ६५का वृद्ध नांगो अबस्थामा घोप्टो पुरी मृत अवस्थामा फेला परेका हुन् ।स्थानीयले देखेर इलाका प्रहरी कार्यालय बिर्तामोडमा जानकारी गराएपछि मृतकोको सनाखत तथा पहिचान गर्ने कार्य भइरहेको जनाइएको छ ।

त्यस्तै मेचीनगरमा एक अपरिचित व्यक्ति अचेत
अबस्थामा भेटिएका छन् । सोमवार दिउँसो ४ बजे
मेचीनगर नगरपालिका वडा नं. -१० हिमालय
टोलस्थित भित्री बाटोको छेउमा तत्काल नाम
थर वतन नखुलेको पहाडै मुलको जस्तो देखिने
अन्दाजी बर्ष ३५ का पुरुष बिरामी भई अचेत

कालो बुद्ध भएको फुल भेटे र कालो ट्याक
पाईन्ट लगाएको हुलिया रहेको प्रहरी निरीक्षक
राजवंशीले जानकारी दिएका छन् ।
उता मोरङको उर्लाबारी ३ धिमाल जातीको
सिक्का केन्द्रको आयोजनामा धिमाल जातिको
सांस्कृतिक पर्व जातीर/ सिरिजात समान
कार्यक्रम भइरहेको स्थानमा एक व्यक्तिको मृत्यु
भएको छ । कार्यक्रम भइरहेको चौरमा तत्काल

नाम थर वतन नखुलेको अन्दाजी वर्ष ३५ का पुष्प बेहोस अवस्थामा फेला परेपछि उद्धार गरी मदन भण्डारी अस्पताल तथा ट्रमा सेन्टर मंगलबारे पुर्याउनसाथ चिकित्सकले मृत्यु भइसकेको थियो । वर्ष श्याम्लो, केश कालो, छोटो, पातलो शरीर, कालो पेट, कोठे सेतो सर्ट र भित्र गज्जी लगाएको, हेर्दा भिन्ना वा सन्थाल जस्तो देखिने प्रहरीले जनाएको छ ।

त्यस्तै उदयपुरको कटारी नगरपालिका . ६
बकपतिस्थित मदन भण्डारी राजमार्ग छेको खाली
चौरमा एक युवक मृत अवस्थामा फेला परेका
छन् । बेवारिसे अवस्थामा फेला परेका ती
युवकले शरीरमा माथि कपडा नलगाएको, तल
कालो पाईन्ट, सेतो कलरको चप्पल र कालो
कपाल भएको नाम थर वतन नखुलेको अन्दाजी
वर्ष १७ को जस्तो देखिने प्रहरीले जनाएको छ ।
भाषामा केही दिनदेखि प्रायः दिनहुँजसो बेवारिसे
शव फेला पर्दै आएको छ । केही दिनअघि एकैदिन
तीनजनाको बेवारिसे शव फेला परेको थियो ।
पहिला बेवारिसे शव फेला पर्ने र पाँछ समाखत
हुने गरेको जिल्ला प्रहरी कार्यालयका प्रहरी
डीएसपी खगेन्द्र खड्काले जानकारी दिएका छन् ।

६७ प्रति

प्रत्यक्ष सेवा विभाग, परिवार कल्याण महाशाखा
एकीकृत विकास समाज नेपाल (सोलिड
लाल) ले सोमवार राजधानीमा आयोजना
रएको कार्यक्रममा 'यौन दुर्बलतासम्बन्धी
प्रत्यक्ष सर्वेक्षण-२०२४' नतिजा सार्वजनिक गर्दै
गोर्खा माथिका ७२ प्रतिशत पुरुष र ६७
प्रतिशत महिलामा यौन दुर्बलता रहेको पाइएको
मुख्य अनुसन्धानकर्ता डा खेमबहादुर कार्कीले
बताए ।

खामा करिब महिलामा ४९ प्रतिशत र पुरुषमा ३९ प्रतिशतले कुनै न कुनै प्रकारको यौन दुर्वलता को तथ्याङ्क रहेको छ । नेपालमा पहिलोपटक एरेण्डो उक्त सर्वेक्षणका प्रमुख अनुसन्धानकर्ता काष्ठीका अनुसार यौन दुर्वलता हुने ७२ प्रतिशत तलशको पुरुषको पाँच प्रतिशत बढी ब्यक्त पुरुषको यौन दुर्वलता र ३२ प्रतिशत पुरुषको सामान्य प्रकारको यौन दुर्वलता छ ।

ले यौन दुर्वलता भएकामध्ये करिव ८४ प्रतिशत पुरुषहरूले सम्भोगबाट सन्तुष्टि प्राप्त गर्न नसकेको र ९२ प्रतिशत महिला तथा पुरुषमा न चाहना नै नहुने बताए । यौन दुर्वलता हुने हलाहलरूमा ९४ प्रतिशतमा यौन उत्तेजना नै हुने हुन्छ भने ८६ प्रतिशतमा यौन सुखका हुने न सम्पर्कको समयमा पीडा महसुस गर्छन्," अध्ययनको प्रतिवेदनमा भनिएको छ ।

व्ययनमा यौन दुर्बलता भएका १० प्रतिशतभन्दा बढी व्यक्तिहरूमा यसको मुख्य कारण भौवैज्ञानिक जस्तै तनाव, चिन्ता, नैराश्र्यता र नै दर्दनाक घटनाबाट उत्पन्न अवस्था रहेको देखिन्छ। यो अवस्थाहरूले गर्दा यो समस्याहरू मुख अनुसन्धानकर्ता डा कार्कीले जानकारी दिएका छन्।

गणका अनुसार महिला र पुरुष दुवैमा रहेको दुर्बलताको स्तर सबैभन्दा धेरै मधेश प्रदेश प्रतिशत र त्यसपछि कर्णाली प्रदेशमा ७९ प्रतिशत छ । प्रमुख अनुसन्धानकर्ता डा कार्कीले बताए अनुसार कर्णाली प्रदेशमा देखिएको यौन दुर्बलता विकासको दृष्टिकोणले पछाडि परेका जाति र जाति वर्गका यौन दुर्बलता पनि बढी हुन्छ भन्ने अनुमान गर्न सकिने बताए ।

ग विशेषज्ञसमेत रहेका उनले यौन	यौन
ताको प्रमुख कारण मानसिक तनाव, व्यस्त	बताए
शैली, श्रीमान्श्रीमीता छुट्टिए बस्नुपर्ने	“असह्य
था, एकापसको द्वन्द्व, पारिवारिक कलह,	रूपममा
र आरामको असन्तुलन रहेको बताए।	आयु
शारीरिक कारणहरूमा यौन अङ्गमा हुने सङ्	कार्य

श्रीमान् वा श्रीमतीमा भएको स्वास्थ्य
प्रमुख रहेका छन् । यसैगरी, सर्वेक्षणले
मोटोपन भएका व्यक्तिमा मोटोपन नभएको
रहनुको दाँजोमा बढी यौन दुर्बलता देखिएको
यौन दुर्बलता मधुमेह, उच्चरक्तचाप

मा बिरामीमा पनि हुने गरेको उनले बताए ।
यनले १८ वा १८ वर्षभन्दा कम उमेरमा
गर्नेहरूमा यौन दुर्वलताको दर ६८ प्रतिशत
१ वर्ष पूरा भएर विवाह गर्नेहरूको दर ६१
तभन्दा उच्च रहेको देखाएको छ ।

फूल र सागसब्जीसहितको स्वस्थकर खाना	देखा
मा ६५ प्रतिशत, फलफूल र सागसब्जी	आफै
मेमा ६८ प्रतिशत यौन दुर्बलताको रहेको छ ।	प्रमुख
न्धानकर्ता डा कार्कीका अनुसार व्यक्तिले	समूह
दिन कम्तीमा ४०० ग्राम हरियो सागसब्जी	नियाँ
फलफूल खाने मानिसमा यौन दुर्बलता दर	र नि
रहेको पाइएको छ ।	व्यव

अध्ययन प्रतिवेदनमा सुर्ती सेवन वा	बता
जन्म पदार्थको सेवनले पनि यौन दुर्बलता	यसैले
को उल्लेख गरिएको छ । लामो समय सुर्ती	हुनेग
गरेर छाडेकामा ८० प्रतिशतमा यौन दुर्बलता	संस्ख
एको छ ।	सेवा
गरी, मदिरा सेवन गर्नेहरूमा ६९ प्रतिशत	स्था

रूमा ५९ प्रतिशत यौन दुर्वलता रहेको छ । सोलिड नेपालले नेपालका सातवटै ३४ वटा जिल्लाका तीन हजार ३८२ वारहित महिला र पुरुषमा गत असारदेखि नान्सम्म सर्वेक्षण गरिएको थियो ।

रूमा राष्ट्रिय योजना आयोगका सदस्य डा विम्वल्ले यो जना दुर्वलतासम्बन्धी अध्ययन दिइएको रहेको भन्ने अध्ययनले नेपालको तलताको अवस्थाको उजागर गरेको को

नमा यौन दुर्वलता मुलुककै समस्याका
 कारणको पाइयो," उनले भने, "अब
 ते पैन यौन दुर्वलता घटाउन खालका
 सम्बन्धी नीति बनाउनेछ ।"

नमा त्रिभुवन विश्वविद्यालय, चिकित्सा
 संस्थानका डिन डा मोहनराज शर्मा
 ले एक गरिएको यौन दुर्वलतासम्बन्धी
 बाट नेपालको स्वास्थ्य सेवालाई नै
 थपेको बताए । उनले यौन दुर्वलता
 कार्यक्रम सरकारले सञ्चालन गर्नुपर्ने

मा स्वास्थ्य सेवा विभाग, परिवार
महाशाखाका निर्देशन डा विवेककुमार
यौन दुर्वलताले प्रजनन स्वास्थ्य र
स्वास्थ्यमा पनि असर गर्ने भएकाले
भन्दै यौन दुर्वलतासम्बन्धी कार्यक्रमलाई
ले समावेश गर्ने बताए ।
नमुसन्धानकर्ता डा कार्कीले आमा
समूह, स्वास्थ्य समूहको
कार्यक्रममा यौन दुर्वलता रोकथाम
रणसहितको जिम्मेवार स्वस्थ यौन
का बारेमा छलफल चलाउन जरुरी रहेको
वाग्राहीको सहज पहुँच सुनिश्चित
अस्पतालहरू र स्वास्थ्य सेवा प्रदायक
यौन स्वास्थ्यसम्बन्धी बहु-विशेषज्ञ
लिनिक तथा मनोविमर्श केन्द्रको
गर्नुपर्ने उनले बताए ।

सम्पादकीय

सर्पदंशबाट जोगिऔं

विश्व स्वास्थ्य संगठनको सन् २०१५ को प्रतिवेदनानुसार नेपालमा वार्षिक कम्तीमा दुई सय जनाको ज्यान सर्पको डसाई (सर्पदंश)को कारण जाने गरेको छ । सर्पदंशको सही उपचार पद्धति अवलम्बन नगरेकै कारण स्वास्थ्य क्षेत्रको जटिल समस्याका रुपमा रहँदै आएको विज्ञहरूको अध्ययनले देखाएको छ । सर्पले डसेको भन्ने पुष्टि गर्नतर्फ लाग्नुभन्दा पनि बिरामी वा प्रत्यक्षदर्शीको भनाइलाई नै आधार मानेर 'एन्टी स्नेक भेनम' अर्थात प्रतिविष तत्काल सुरु गर्न ध्यान नदिएकै कारण समस्या विकराल हुने गरेको देखिन्छ । नेपाल सरकारले सर्पदंश व्यवस्थापनका लागि आर्थिक वर्ष २०५६/५७ देखि देशभर स्वास्थ्यकर्मीलाई तालिम दिने गरेको छ । तर, पनि उल्लेख्य उपलब्धी हासिल हुन सकेको छैन । समस्या बढाउनु मानवीय, प्राविधिक, व्यवस्थापकीयजस्ता विभिन्न पक्ष जिम्मेवार देखिन्छन् । सर्पले डसेको भनेर बिरामी आएपछि तत्काल प्रतिविष सुरु गर्दा फरक पर्दैन । तर, उसलाई चिकित्सककै निगरानीमा राख्न भने आवश्यक पर्छ । प्रतिविष दिइएका केही बिरामीलाई एलर्जीको समस्या पनि देखिन सक्ने भएकाले सावधानी अपनाउनु चिकित्सकको निगरानीमा राख्नुपर्ने हुन्छ । विषालु सर्पका प्रजातिमध्ये करैत र गोमनका प्रजाति चितवनमा अधिक पाइन्छन् । करैतका ६ समूह प्रजाति र गोमनका ३ प्रजातिले डसेका बिरामीलाई तत्काल अस्पताल पुर्‍याउनु नसके अवस्था जोखिममा पर्न सक्छ । सर्पले डसेको बिरामीलाई देखिने केही सामान्य लक्षणलाई ध्यान दिने र प्राथमिक उपचार गर्दै अस्पताल पर्‍याए जोखिम कम हुन्छ । सर्पले डसेको बिरामीले वमन गरेको भए, त्यो डसाई करैत सर्पकै हो भन्ने बुझ्नुपर्छ । आँखा लड्छिदै जाने, जिब्रो लरबराउनेजस्ता लक्षण देखा परे अस्पताल पुर्‍याउँदासम्म बिरामीलाई अचेत हुनबाट रोक्न निरन्तर बोलाइराख्न र जागा बनाई राख्नुपर्छ । नेपालको मौसमको अनुकूलताले तराईमा मात्र नभई केही पडाडी इलाकामा पनि सर्पको लागि राम्रो बासस्थान उपलब्ध गराएको पाइन्छ । समुद्री सतहबाट १५ सय मिटर उचाइसम्म पनि करैत सर्प भेटिएका छन् । गोमन सर्पका केही समूह प्रजाति समुद्री सतहबाट ३२ सय मिटर उचाइसम्म पनि भेटिएका छन् । यसबाट बच्न गर्मी मौसममा सकभर सम्भावित ठाउँमा हिँड्दा सचेतता अपनाउने, रातको समयमा पनि उज्यालोको व्यवस्था गरेर हिँड्ने, यदि सर्पले डसी हाले बिरामी नआत्तिने, आफूलाई सर्पले डसेकोबारे नजिकै रहेका आफन्तलाई खबर गर्ने, बिरामीलाई प्राथमिक उपचार गर्दै जति सक्दो छिटो सर्पदंशका लागि आवश्यक औषधि प्रतिविष उपलब्ध स्वास्थ्य संस्थामा लैजाने गर्नुपर्छ ।

• रामनारायण विडारी

नेपालका राजनीतिक दलले समग्र देशको अर्थ, भौतिक संरचना, विदेश, विकास तथा सुशासनबारे संयुक्त छलफल गरेको पाइँदैन । यसै गरी संसदीय दलहरूले पनि यस विषयमा अलग अलग र संयुक्त रूपमा छलफल गरेको पनि हेक्का छैन । तत्कालको सङ्घटन दर्शन कहिलेकाहीँ दलका शीर्ष नेताका बिच छलफल भएको देखिन्छ । हरेक विधेयकका बारेमा सबै सांसदले पर्याप्त जानकारी लिनुपर्ने हो, यो पनि देखिँदैन । हरेक सांसदले सरकारका बारेमा आफ्नो मूल्याङ्कन गरेर दलमा धारणा पेस गर्नुपर्ने हो, त्यो पनि देखिँदैन । सत्तामा वा विपक्षमा रहेँदा सरकारको मूल्याङ्कन गरेर हरेक सांसदले आफ्नो दलमा बजेटका बारेमा नीतिगत र व्यावहारिक कुरा गर्नुपर्ने हो, सो गरेको पनि देखिँदैन । संसद्को काम सरकार, कानुन र बजेट बनाउने हो । हाम्रो संविधानले सांसदको काम यही नै उल्लेख गरेको छ ।

संविधानले शक्ति पृथकीकरणको सिद्धान्त अंगालेको छ । संसद्ले गर्ने ती मुख्य काममा सांसद प्राय अनभिज्ञ देखिन्छन् । सांसद बनेर पार्टीका नेता पनि भएकाहरू यसमा अलि फरक छन् । संसदा दुई/चार नेताकै हालीमुहाली हुन्छ । सांसदले सरकार, कानुन र बजेट केही पनि बनाउँदैनन् । अब प्रश्न उठ्छ यी तीन वटा काम त संसद्ले नै पारित

गरेको छ त ? यसको जवाफ पनि सजिलै दिन सकिन्छ, सहीछाप सांसदको, निर्णय पार्टीको हो । विधेयक सरकारले कर्मचारीबाट बनाउँछ । यसमा पार्टी पनि उपेक्षित छ । बजेट सरकारले ल्याउँछ र दलका शीर्ष नेताले आआफ्ना निर्वाचन क्षेत्रको योजना र रकम हेरेर समर्थन गरेका हुन्छन् । सरकार शीर्ष दलका नेताको सहमतिमा बन्छ । सांसद प्रायः यी तीन वटै काममा अनभिज्ञ हुन्छन् । सांसदको काम सबै दलले गर्छ । यसरी संसद् डमीको रूपमा उभिएको देखिन्छ ।

सांसद जनताले निर्वाचित गरेको हुन्छ । यिनीहरूको सञ्चालन दलले गर्छ । चुन्ने जनता, हाँकेने सरकार यो सुहाउने विषय होइन । संसदा राज्यकोषबाट धेरै खर्च हुन्छ । अभ्र प्रदेश सभासमेत गणना गर्दा खर्चको बजेट खर्च हुन्छ तर यसको उपादेयता प्राय शून्य देखिन्छ । सबै कार्य राजनीतिक पार्टीले गर्छ । विधेयकमा समेत सांसदलाई हिवप जारी हुन्छ, यो उचित होइन । सांसद रोवर्ट भए जस्तो गरिन्छ । दल 'मिनिटर' मा बस्ने अपरेटर हो जस्तो गरिन्छ । यही नै हो हाम्रो देशको विशेष रोग । हाम्रो कानुनले हिवप कुन विषयमा लाग्छ भनेर राजनीतिक दलसम्बन्धी ऐन, २०७३ को दफा २८ ले किटान गरेको छ ।

क) सरकारको विश्वास र अविश्वासको प्रस्ताव
ख) सरकारको नीति तथा कार्यक्रम स्वीकृत गर्ने विषय
ग) वार्षिक बजेट पारित गर्ने विषय
घ) राष्ट्रिय वा सार्वजनिक महत्वको विषय विधेयक, प्रस्ताव, छलफल, प्रश्नोत्तर सबै विषयमा मत जाहेर गर्न हिवप लाग्दैन । उपरोक्त चार विषयको पनि विचार राख्न

पाइन्छ, मतदानमा मात्र हिवप लाग्ने हो । राजनीतिक दलले अलिखित रूपमा हिवप लगाउने र सांसद दलमुखी मात्र बनाउने तर जनमुखी हुन नदिने गरिन्छ । यस्ता कार्यले गर्दा संसद् प्रभावकारी भएको छैन । खर छाप भनी वा रोवर्ट जस्ता भएको पाइन्छ । संविधानतः संसद्ले प्रभावकारी काम गर्न सकेको छैन । सांसद प्रभावकारी जनमुखी, विज्ञ हुन जरुरी छ । यस्तो भएमा व्यवस्थापिकाको मर्यादा बढ्छ र व्यवस्थाप्रति जनआस्था वृद्धि हुन जान्छ । जननिर्वाचित प्रतिनिधिलाई हेप्ने कार्य विषाक्त हो ।

लोकतन्त्र कि दलतन्त्र ? दलीय राजनीति कि राष्ट्रिय राजनीति ? नीति ठुलो कि नेता ? यस विषयमा व्यापक छलफल गर्न जरुरी छ । दल त साधन न हो, साध्य त जनता र देश हो नि । यसमा हामी कहाँ र कसरी अलमलिएका छौं, यस विषयमा दल र विज्ञबिच बहस जरुरी छ । प्रधानमन्त्री दलको कि राज्यको ? जबसम्म प्रधानमन्त्री वा विभिन्न पदाधिकारी राज्यको हुँदैनन्, तबसम्म इन्साफ विकास प्रगति आकाशको फल जस्तै हुन्छ । राज्यका अङ्गलाई दलले विश्वास गरिराखेको छैन । संसद्ले पनि आफैँले सृष्टि गरेको राज्यका अङ्गलाई विश्वास गरिरहेको छैन । आफैँले बनाएको कानुन संसद् आफैँले मान्दैन अनि इन्साफ खोज्न कहाँ जाने ? अनि कानुनी शासन कसरी हुन्छ ?

उदाहरणका लागि कुनै घटना मुलुकमा हुन्छ, संसदा संसदीय छानबिनको कुरा उठाउँछन् । संसद् कुनै घटनाको छानबिन गर्ने निकाय होइन, विज्ञ पनि होइन । यसका लागि राज्यले खर्ची खर्च गरेर कानुन र निकाय बनाएको छ । ती निकाय र कानुनलाई बेकम्मा बनाउने कार्य न राजनीतिक दल न त संसद् कसैले पनि गर्न हुँदैन । संसद्ले

छानबिन गर्ने होइन, उसले छानबिन गर्ने निकायलाई निर्देशन दिने र अनुगमन गर्ने हो । संवैधानिक निकाय बनाएर अर्बौं अर्ब राज्यको खर्च गरिएको छ, जसलाई सरकारले नियन्त्रण गर्न सक्दैन, बरु सरकारका कुनै पनि पदाधिकारीलाई कुनै पनि बेला कानुनबमोजिम नियन्त्रणमा लिन सक्छ । यो निकायले गडबडी गरेमा वा कानुनविपरीत कार्य गरेमा संसद्ले महाभियोग लगाएर हटाउन सक्छ । यस्तो प्रकारको संविधान बनाएर सो संविधान विपरीत संसदा नै संवैधानिक अङ्ग सरकारको छाया बनेको छ भन्दै अर्को न्यायिक निकाय माग गर्ने कुरा पूर्ण रूपले संविधानविपरीत छ । यसरी संसद्ले संविधानविपरीतको विषय माग गर्नु र त्यसलाई कार्यान्वयन गर्नु संविधानप्रतिको धोखा हो ।

संविधानलाई धोखा दिनु एक प्रकारको राज्यविरुद्धको अपराध हो । यस्तो काम राजनीतिक दल, सांसद वा संसद्ले गर्दा भनेर संविधानतः कसैले पनि अनुमान गर्दैन । जहाँसम्म पदाधिकारीको राजीनामा संसदा माम्ने कार्य गरेको सुनिन्छ, यो पनि सरासर गलत हो । राजीनामा माम्ने विषय होइन, राजीनामा दिनेको स्वैच्छिक विषय हो । कुनै पदाधिकारीले कानुनविपरीत कार्य गरेको छ भने सो पदबाट हटाउने हो । पदबाट हटाउने कुरा कानुनले नै प्रक्रिया तोकेको छ । कुनै पदाधिकारीमाथि कुनै असान्दर्भिक मानिसले कुनै आरोप लगाएमा पदबाट राजीनामा दिनु पर्छ भनेर सांसदले भन्नु मुख्याई हो । आधिकारिक आरोप आएमा छानबिन गर्ने निकायले कानुनले तोकेको प्रक्रियाबमोजिम गर्नुपर्ने हुन्छ । गरेन भने सो निकायविरुद्धमा कानुनबमोजिम सजाय गर्न सांसदले माग

गर्न सक्छन् तर कुनै पदाधिकारीका बारेमा कुनै आरोप लाइमा राजीनामा माम्ने हो भने कुनै पनि पदाधिकारीले काम गर्न सक्ने वातावरण नै हुँदैन र संविधान कानुन असफल हुन जान्छ । यस्तो कार्य त संविधान विरोधीले गर्ने हो ।

संविधान मान्नेले संविधानले तोकेको निकायमा जिम्मेवार मानिसले उजुरी गरी छानबिन गराउन कोसिस गर्ने हो, सो हुन नसकेमा छानबिन गर्ने निकायविरुद्ध अदालतमा उजुर हाल्ने वा संसद्ले कारबाही थाल्ने हो । संसदा अवरोध गर्नु अर्को व्यवस्थाविरुद्धको अपराध हो । नारा लगाउनु, जुलुस गर्न सांसद हुन पर्दैन । सर्वसाधारणले नै गर्न सक्छन् । यही त लोकतन्त्र हो । अदालतमा संसदा मन्त्रीपरिषदा जुलुस नारा बर्जित छ । संसद्को नियमावलीमा स्पष्ट साथ लेखेको छ, संसद् सञ्चालन गर्न अवरोध गरेमा सभामुखले मर्यादापालकलाई निर्देशन दिएर ती बाधकलाई संसद्बाट बाहिर निष्कासन गर्ने र तोकेको दिनसम्म संसदा भाग लिन नपाउने भनेर सर्वसम्मत पारित गरेको छ । जुन नियमावली अद्यावधिक सक्रिय छ । सभामुखले संविधान सभामा र नेपालमा विसं २०४८ मा बहुदलीय संसद् सुरु भएको बेलामा गरेका केही निर्देशनलाई सधैं कानुनभन्दा माथि राख्नु कुनै मानेमा पनि उचित हुन सक्दैन, यो पनि दुर्भाग्य हो । संसद् सत्ता पक्ष र विपक्ष दुवैको हो । विपक्षको मात्र संसद् होइन । केही सांसद उठेपछि बैठक चलन सक्दैन भनेको पनि समयसपेक्ष हो निरपेक्ष हैन । सांसद बैठक चलिरेहेका बेलामा हुल भई उठ्नु हुँदैन, यसरी उठेमा नियमविपरीत हुन्छ र कारबाही हुन्छ । यो नियम किन पालना राजनीतिक दलले गर्दैनन् ।

कतिन्जेल जैविक विविधता हास ?

• डा. विद्युप्रकाश कायस्थ

जैविक विविधताले परिपूर्ण नेपाल जंगल विनाशका कारण भने ठूलो र अनेक समस्यासँग जुधिरहेको छ। ७० वर्षदेखि वनका लागि रूख कटान, खेतीका लागि जंगल अतिक्रमण र जनसंख्या दबाबले वन क्षेत्र निकै घटाएको छ। यसलाई समाधान गर्न दोस्रो पञ्चवर्षीय योजनादेखि नै वन योजना सुरु गरे तापनि वन विनाश रोकन ठोस पहल भएन। वृक्षरोपण गतिविधिहरूले भूक्षयलाई नियन्त्रण गर्ने र दिगो वन व्यवस्थापनलाई प्रोत्साहन गर्ने उद्देश्य राखेका थिए। बिस्वाको प्रजातिको छनोट, विशेषगरी एकल प्रजातिका बिस्वाहरूमा जोड दिँदा, वन्यजन्तु विस्थापन र मानव-वन्यजन्तु द्वन्द्वजस्ता अनपेक्षित पर्यावरणीय समस्या देखिन थाले। नेपालको जंगल व्यवस्थापनको इतिहास नीतिहरूको परिवर्तनले भरिएको छ। २०१५ अघि जंगलहरू जमिन्दारहरूले नियन्त्रण गर्थे। २०१५ को वन राष्ट्रियकरण ऐनले वनहरूलाई सरकारी नियन्त्रणमा ल्यायो। २०१८ सालको वन ऐनले जंगल स्रोतहरूको संरक्षण र संरक्षण गर्ने लक्ष्य राख्यो। यी नीतिहरू सुरुमा असफल भए, जसले २०२० र २०३० को दशकमा व्यापक जंगल विनाश निम्त्यायो। प्राकृतिक स्रोतको सर्वेक्षण, वन व्यवस्थापन योजना र जंगल उत्पादन बढाउन दोस्रो पञ्चवर्षीय योजनाले ठूलो मात्रामा वृक्षरोपण सुरु गर्‍यो। यी प्रयासले सामुदायिक वन व्यवस्थापनको आधार तयार गरे तापनि त्यतिबेला ती पूर्ण प्रभावकारी भएनन्।

२०२० को दशकका वृक्षरोपण प्रयासहरू

• दोस्रो पञ्चवर्षीय योजनाको वृक्षरोपण अभियान वन विनाशलाई रोक्ने नेपालको रणनीतिको हिस्सा थियो। १९६० को सुरुमा व्यवस्थित जंगल योजनाले निम्न कुराहरूमा ध्यान दियो : -
- भूस्खलन रोकन ठूलो मात्रामा बिस्वा रोप्ने।
- उपयुक्त रोपण क्षेत्र पहिचान गर्न प्राकृतिक स्रोतको सर्वेक्षण।
- छानिएका जिल्लाहरूका लागि वन व्यवस्थापन योजना।
- वन व्यवस्थापनका लागि आगो नियन्त्रण र वन सडक निर्माण।
- वनमा आधारित उद्योगहरूलाई प्रोत्साहन गरी आर्थिक लाभ बढाउने।
यी गतिविधि काठ कटाइ, कृषि विस्तार र जनसंख्या वृद्धिका कारण गुमेको जंगल क्षेत्र पुनर्स्थापित गर्न प्रेरित थिए। यद्यपि वृक्षरोपण राष्ट्रिय जंगल योजनाको हिस्सा थियो भन्ने संकेत गरे तापनि २०२० को दशकको अभियानको दस्तावेजीकरण छैन। सरकार र दाता संस्थाहरूको सहयोगमा भएका यी सुरुका प्रयासहरू खासै सफल भएनन्। जसले पछि २०३० को दशकमा सामुदायिक वन व्यवस्थापनको ढोका खोल्‍यो।

वृक्षारोपणमा बिस्वाका प्रजातिहरू : २०२० को दशकमा रोपिएका बिस्वाहरू मुख्य रूपमा नेपालको विविध पर्यावरणीय क्षेत्रहरू (उष्णटयी क्षेत्रदेखि अल्पाइन उच्च भूमिसम्म) मा आधारित स्थानीय प्रजातिहरू थिए। निम्न तालिकाले सम्भावित प्रजातिहरू देखाउँछ :
- तराई र चुरे क्षेत्र (उष्ण, आर्द्र) : खैर, सिसौ, साला।
- महाभारत क्षेत्र (५,०००-१०,००० फिट) : पाइन, ओक, लालीगुराँस, पल्लर, ओखर, लार्ची।
- १०,०००-१२,००० फिट : फर, बर्च, रोडोडेन्ड्रुन।
- हिमाली क्षेत्र (टिम्बर लाइनमुनि) : फर, साइप्रस, जुनिपर, बर्ची।
यी प्रजातिहरू स्थानीय मौसममा अनुकूल

र काठ, इन्धन र पर्यावरणीय स्थिरताका लागि छानिएका थिए। तराईमा खैर र सिसौजस्ता प्रजातिहरूका साथै सालका जंगलहरू प्रमुख थिए। मध्यम उचाइमा पाइन र ओक र उच्च उचाइमा फरजस्ता कोनिफर प्रजातिहरू रोपिए। नेपालको राष्ट्रिय फूल लालीगुराँस मध्यमदेखि उच्च उचाइमा रोपिए। फलफूलका बिस्वा किन प्राथमिकतामा परेनन् ? : २०२० को दशकको वृक्षारोपणमा फलफूलका बिस्वाहरू कम रोपिए। यसको सट्टा, छिटो बढ्ने पाइनजस्ता एकल प्रजातिका बिस्वाहरूलाई जोड दिइयो। जंगल विनाश रोक्ने तत्कालीन लक्ष्यसँग मेल खाने यिनले माटो स्थिर गर्न र छिटो जंगल वृद्धि गर्न सक्छ। तर पाइनले फल उत्पादन नगर्ने हुनाले पर्यावरणीय समस्याहरू निम्त्यायो। पाइनका एकल प्रजातिका जंगलहरूले वन्यजन्तु, विशेषगरी बाँदरहरूलाई चाहिने फलफूल र अन्य खाद्य स्रोतहरू प्रदान गर्न सकेनन्। पाइनको घना छाँयाँले तल्लो तहका बिस्वाहरूलाई बढ्नु रोक्ने जैविक विविधता कम भएको 'हरित मरुभूमि' बनायो। खाना र बासस्थानको कमीले वन्यजन्तुहरू मानव बस्तीमा खाना खोज्न बाध्य भए। यसले मानव-वन्यजन्तु द्वन्द्व बढायो। वन्यजन्तु र स्थानीय समुदायलाई चाहिने आप, लिची, वा अम्बाजस्ता फलफूलका बिस्वाहरू वृक्षारोपण अभियानको प्राथमिकतामा परेन। पर्यावरणीय र सामाजिक प्रभाव : २०२० को दशकमा फलफूलका बिस्वाको अभावले ठूलो पर्यावरणीय र सामाजिक प्रभाव पार्‍यो। खाद्यस्रोतको कमीले वन्यजन्तु, विशेषगरी बाँदरहरू, जंगल छोडेर बस्ती र खेतमा खाना खोज्न बाध्य भए। यसले मानव-वन्यजन्तु द्वन्द्व बढायो, जुन आज पनि नेपालको चुनौती छ। एकल प्रजातिका पाइन जंगलले जैविक विविधता घटायो किनभने तिनले तल्लो तहका बिस्वा र अन्य प्रजातिलाई बढ्नु दिएनन्, जसले समय पर्यावरणीय प्रणालीलाई असर गर्‍यो। पाइनमा आधारित जंगलहरू

कम लचिलो र नेपालको समृद्ध जैविक विविधता (१ हजार २ सय ४० भन्दा बढी चरा, उभयचर, सरीसृप र स्तनधारी प्रजातिहरू, जसमध्ये ७० प्रजाति संकटमा) लाई टेवा दिन कम सक्षम थिए। यी 'हरित मरुभूमि'ले विविध वृक्षारोपण रणनीतिको आवश्यकता औत्प्रेष्यो। सिकाइ र आधुनिक सन्दर्भ : २०२० को दशकमा वृक्षारोपण प्रयासहरूले पर्यावरणीय विविधताको महत्व देखायो। २०३० को दशकमा सुरु भएको र २०५१ सालको वन ऐनले औपचारिक रूपमा स्थापित सामुदायिक वन व्यवस्थापनले यी कमजोरीलाई सम्बोधन गर्‍यो। स्थानीय समुदायहरूलाई जंगल व्यवस्थापनको जिम्मेवारी दिइयो र विविध प्रजातिलाई प्राथमिकता दिइयो। आधुनिक परियोजनाहरूले वन्यजन्तु र जीविकोपार्जनलाई टेवा पुर्‍याउने औप र लिचीजस्ता फलफूलका बिस्वाहरू व्यापक रूपमा समावेश गर्नुपर्छ। निष्कर्ष : नेपालको २०२० को दशकमा सुरु भएको दोस्रो पञ्चवर्षीय योजना (२०२०-२०२२) मा वृक्षारोपण अभियानले जंगल विनाश रोकन र हरियाली पुनर्स्थापित गर्न ठूलो प्रयास गर्‍यो। यो अभियानले खैर, सिसौ, साल, पाइन, ओक र रोडोडेन्ड्रुजस्ता स्थानीय बिस्वाहरू रोपेर माटोको संरक्षण, जैविक विविधता बढाउने र ग्रामीण समुदायको जीविकोपार्जनलाई सहयोग गर्ने लक्ष्य राखेको थियो। तराईदेखि हिमाली क्षेत्रसम्मका विभिन्न पर्यावरणीय क्षेत्रमा उपयुक्त बिस्वाहरू छानिए। उदाहरणका लागि, तराईमा साल र सिसौ, मध्यम उचाइमा पाइन र ओक र उच्च हिमाली क्षेत्रमा फर र जुनिपर रोपिए। यी बिस्वाहरूले काठ, इन्धन र पर्यावरणीय स्थिरता प्रदान गर्ने अपेक्षा गरिएको थियो। यो अभियानले पाइनजस्ता फल नफल्ने एकल प्रजातिका बिस्वाहरूलाई धेरै प्राथमिकता दियो। पाइन छिटो बढ्छ र खराब माटोलाई स्थिर गर्छ तर यसले फल उत्पादन गर्दैन। फलफूलका बिस्वाहरू, जस्तै आम, लिची वा अम्बा, कम रोपिए, जसले पर्यावरणीय असन्तुलन

निम्त्यायो। फलको अभावले बाँदरजस्ता वन्यजन्तुहरू खाना खोज्न गाउँ र बस्तीमा प्रवेश गरे। यसले बाली नष्ट गर्‍यो र मानव-वन्यजन्तु द्वन्द्व बढायो। पाइनका घना जंगलले तल्लो तहका बिस्वाहरूलाई बढ्नु रोक्ने 'हरित मरुभूमि' बनायो, जसले जैविक विविधतालाई हास गर्‍यो। यी कमजोरीहरूले वृक्षारोपणमा विविधता र पर्यावरणीय सन्तुलनको महत्व सिकायो। फलफूलका बिस्वाहरूले वन्यजन्तु र समुदाय दुवैलाई फाइदा पुर्‍याउनु सक्छ, तर तत्कालीन योजनाले छिटो जंगल कभरमा मात्र ध्यान दियो। यी चुनौतीहरूका बाबजुद २०२० को अभियानले सामुदायिक वन व्यवस्थापनको आधार तयार गर्‍यो। २०३० को दशकमा सुरु भएको र २०५० मा जंगल ऐनले औपचारिक रूपमा स्थापित सामुदायिक वनले स्थानीय समुदायलाई जंगल संरक्षणको जिम्मेवारी दियो। यसले विविध प्रजातिका बिस्वाहरूलाई प्राथमिकता दियो र मानव-वन्यजन्तु द्वन्द्व कम गर्न सहयोग पुर्‍यायो।

आज, नेपालको जंगल क्षेत्र २०४९ सालमा २६ प्रतिशत रहेकोमा २०७३ सालमा ४५ प्रतिशत पुगेको छ, जुन सामुदायिक वन र आप्रवासनले जंगलमाथिको दबाव कम गरेको कारणले हो। जलवायु परिवर्तन र बासस्थान हास जस्ता वर्तमान चुनौतीहरूमा २०२० को सिकाइले मार्गदर्शन गर्छ। आधुनिक वृक्षारोपणले स्थानीय प्रजाति, फलफूलका बिस्वा र समुदायको सहभागितालाई जोड दिन्छ। उदाहरणका लागि, आम र लिची जस्ता बिस्वा रोपेर वन्यजन्तु र मानव दुवैलाई फाइदा पुर्‍याइन्छ। नेपालले विगतका गल्तीहरूबाट सिकेर दिगो पर्यावरणीय नेतृत्व देखाइरहेको छ। विविध किसिमका वृक्षारोपण र समुदाय संलग्नताले मानव आवश्यकता र पर्यावरण संरक्षणको सन्तुलन कायम राख्छ। यो अभियानले नेपाललाई विश्वमा वन संरक्षणको उदाहरण बनाएको छ। जसले भविष्यमा पनि यस्तै प्रयासले हरियाली र जैविक विविधता जोगाउनेछ।

Pratidin National Daily

प्रतिदिन

तपाईं जहाँ भएपनि
प्रतिदिन दैनिक तपाईंसँगै

ताजा र विश्वसनीय खबरको लागि

लगइन गर्नुहोस

www.pratidindaily.com

रमाइला यात्रा रान अवसर प्राप्त हुन्छ ।